

Kenn 3480 (1-11)

537

DISSERTATIO INAUGURALIS ⁴
MEDICA
DE
**RUMINATIONE
HUMANA**

SINGULARI QUODAM CASU
ILLUSTRATA

QUAM
SENSU ET AUCTORITATE
GRATIOSI ORDINIS MEDICI

PRAESIDE

D. IO. FR. GOTTL. GOLDHAGEN

MEDICINAE, PHILOSOPHIAE, ET HISTORIAE
NATURALIS PROFESSORE PUBLICO ORDINARIO,

ET H. T. DECANO, CIRCULI SALICI, COMI-

TATUS MANSFELDENSIS ET CIVITATIS

HALLENSIS PHYSICO

PRO GRADU DOCTORIS ET SUMMIS
PRIVILEGIIS IN ARTE MEDICA

D. XXX. IULII MDCCLXXXIII.

H. L. Q. S.

PUBLICICE DEFENDET

AUCTOR

ELIAS ACKORD

MOHILOWIENSIS IN RUSSIA ALBA.

HALLAE, TYPIS L. C. FABRI.

FAUTORIBUS SUIS
AC PRAECEPTORIBUS

DN. BENIAM. DE LEMOS,
ET
DN. MARCO HERTZ,
DOCTORIBUS MEDICINAE EXPERI-
ENTISSIMIS, ET PRACTICIS BEROLL-
NENSIBUS, SPLENDORE DIGNITATE-
QUE ORNATISSIMIS,

PRO INSTITUTIONE MEDICA ET
SEXCENTIS IN SE COLLOCATIS BENEFICIIS
GRATISSIMI ANIMI SENSUM
TESTIFICATURUS

HANC SEMPITERNAE PIETATIS
MEMORIAM SACRAM VULT
ET OFFERT

ELIAS ACKORD.

STADT-UND-LANDESBIBLIOTHEK SACHSEN-ANHALT

VERZEICHNIS DER BÜCHER

IN DER BIBLIOTHEK

DES HERZOGSTADT-SCHLOSSES

IN MAGDEBURG

CASUS.

Adolescens quindecim annorum, qui habitu corporis strictiore et temperamento gaudet sanguineo - cholericco, parentibus fat fanis ac robustis natus, nuliodum morbo per totam vitam correptus, in febrem intermittentem incidit, quam depellere studebat a 1779. ex empiricorum genere medicus. Inde ab eo tempore adfectum singularem est nactus; omnia enim, quae cepit, alimenta regurgitaverunt et redierunt in os, ibique altera vice vim manducationis sustinuerunt, atque is actus, ruminatio animalium bicornium analogus, per 5, 6, subinde 7 horarum spatium continuatus est. Præterlapso hoc tem-

tempore conquevit regurgitatio.
Ceterum omnes œconomiae anima-
lis functiones naturaliter fuerunt per-
fectae, habitusque hominis fuit instar
fanissimi floridus ac vegetus. Com-
pluribus remediis, quibus molestae
adfectioni mederetur, frustra adhibi-
tis, die XVII^{mo} Iunii a. 1780 ad No-
focomium Iudaicum Berolinense ac-
cessit, seque in curam celeberrimi
Hertzii recepit. Cum ipsum post
pastum frequentabam, licebat mihi
observare hanc ruminationis speciem,
quae per saltus fiebat, quibus in-
teriecta erant duo triave minuta se-
cunda; neque tamen plus vice simpli-
ce ex voluntatis arbitrio ruminare
eum memini. Quando regurgitabant
assumpta, non raro comprimere ip-
sum oportuit nares et os prae metu,
ne via hac egrederentur. Ab aegro
enar-

enarrata nullam de caussa adfectus
lucem adfuderunt; omnia vero dum
medicus contemplabatur phaenomena,
in regione hypochondriaca dextra
tumoremprehendit durum, qui
digito pressus dolebat, hinc indurati-
onem ventriculi, utpote quae cibo-
rum, non ita, ut par erat, subacto-
rum per orificium dextrum ad intesti-
na progressum impediret, mali caus-
sam existere suspicatus est, adeoque
resolventia fortiora, incassum tamen
adhibuit, immutatus enim manebat tu-
mor, neque cessabat id, quod miserum
detinebat, malum. Paucis diebus post
sub actu ruminationis lumbricos duo
evomuit aeger; neque tamen pro mor-
bi causa phaenomenon hoc habuit me-
dicus, sed potius pro effectu motus an-
tiperistaltici, a violenta intestinorum
contractione oriundi, quapropter in
subsi-

subsidium vocavit antispasmodica: at
aeger nullum ex eorum vsu, licet per
aliquod tempus continuato, levamen
cepit. Nunc iam ad antemetica con-
fugit, corruptam existimans atque
acescentem materiam inhaerere ven-
triculo, quae pylorum spasmodice
constringendo, scenam hanc luderet,
neque tamen maiore cum fructu. De-
novo lumbricos reiicere miser, eos-
demque nunc tandem opinari coe-
pit medicus, causam praebere ad-
fectui. Anthelmintica itaque exhi-
buit, et ex eorum farragine semen
fabadileos, quod vermes cum larga
muci quantitate *αγα* exterminavit et
κατω. Tumor pedetentim diminutus
est, atque evanuit | ruminatio, quae
hactenus per septem horarum spati-
um duraverat, ad summum per duas
tresve horas nostrum detinuit, et
fen-

fenfim plane cesavit, ut fanitatem
amiffam haud aegre recuperaret. Hinc
inde concludimus: a lumbricis, circa
pylorum nidulantibus, adeo coan-
gustatum fuisse orificium, ut modo
liquidiffima affumtorum pars duode-
num intraret, particula craffiore re-
licta, quae iterata manducatione et
admixture falivae liquidior reddita,
partem tum aliquam transmisit, ex
quo intelligi potest, quomodo fac-
tum fit, ut post aliquot a pafu ho-
ras cesfaret ruminatio.

§. I.

§. I.

Constat ex Physiologicis, placidam ventriculi contractionem, quam motum peristalticum dicunt, per orificium dextrum ad tubum intestinale promovere assumta. Iste vero transitus diversis ex causis impediri potest, ab iis scilicet omnibus, quibus pylorus coangustatur, et inter quae ad violentam ventriculi costrictionem potissimum respiciendum esse videtur.

§. II.

Haec, quae modum excedit, ventriculi contractio diversis absolvitur gradibus, hinc diversa sunt, quae eam consequuntur, phaenomena; *ructus* s. æris in ventriculo contenti per os vel nares excretio, *regurgitatio aquae gastricae aut cibi nonnumquam acidi rancidi-ve, ruminatio*, si *vera* datur in homine, quae

quae est placida ciborum nondum digestorum absque nausea regurgitatio, cum iterata cibi manducatione coniuncta, *vomitus* denique s. violenta et nauseabunda eorum, quae in ventriculo continentur, per os excretio. Horum omnium nihil fit in statu sanitatis; *ructus* tamen sub sanitatis, ut aiunt, latitudine contineri videtur, qui frequentior est et a cibis potissimum, aëre plenioribus.

§. III.

Ex contraria motus directione a pyloro orta versusque oesophagum retrograda, h. e. ex inversione motus peristaltici causam vomitus proximam hactenus explicuerunt plurimi. Nescio tamen, quo iure sustineri possit ista sententia, a scholis medicorum approbata? Certe motus inversionem nullam confirmat oculus, quando mechanicis chemicisque stimulis ventriculus et duodenum laceffuntur; et simplicissimae naturae legi respondere vide-

videtur phaenomenon. Proponas enim ante oculos faccum membranaceum, qui lyripipium refert, constrictione violenta uno ostio clausum, an evenire potest aliter, quin aucta pressione eo recedant ventriculi contenta, ubi minorem offendunt resistantiam, in alterum scilicet ostium, quod laxum est atque apertum? — an necesse est, virium mouentium directionem inversam accipias? — Hinc causam vomitus simplicissimam proponere lubet; quae ad constrictionem ventriculi nimiam redit, a sublato antagonismi aequilibrio oriundam. Quodsi enim fibrae obliquae, quae ab oesophago ad planum ventriculi anterius posteriusque descendunt, orbicularium actioni haud debite resistunt, parietes ventriculi constringi oportet; sin resistantia orbicularium haud proportionata est actioni obliquarum, utrumque ventriculi orificium propius ad se invicem accedat, necesse est; utraque igitur ratione ventriculi contenta per gulam

lam exprimi possunt, dum pylorus, valvula instructus et cardia angustior, materiis transiituris obnititur.

§. IV.

An motus diaphragmatis et muscutorum abdominalium necessaria lege ad vomitum excitandum consentiat? super ea quaestione multa fuerunt disputata. Contractio ventriculi, inquit Boerhavius, retentionem potius, quam evacuationem sequelam habet. — Et viri, in vivis animalibus incidendis diligentissime versati, cum vomitum specularentur, in ea violentissima actione nullum viderunt motum ventriculi. Dum Boerhavius abdomine dissecto cultelli apice ventriculum canis irritabat, convellebatur quidem ventriculus, neque tamen vomebat animal; hinc convulsionem fibrarum ventriculi conspirare quidem adfirmat ad vomitum, nec tamen solam sufficere expulsionem contentorum. Si quidem ventriculus ad eam
vio-

violentiam non sufficebat, proximum erat, ut aliam viderent causam vomitus. Pertinent huc *Wepseri* et *Academiae Monspeliensis* observationes. Ille in lupa abdomen vehementer vidit contrahi, et tunc potissimum vomitum sequi, quando ea vis accedebat; diaphragmatis tensiones et relaxationes celerrime se sequi, et in cane concussionem septi non quidem inertem ventriculum alternis succussionibus adiuvasse, demum diserte, quiescente fere ventriculo, ait, diaphragma & musculos abdominis vomitus esse causam. Academiae Monspeliensis medici, qui animalibus praebuerant emetica, abdomine aperto, incipiente vomitu actiones tres visu distinxerunt: contractionem diaphragmatis, contractionem musculorum abdominalium, et exiguum ventriculi. Neque experimentis tantum, sed aliis etiam rationibus causam hanc vomitus corroborare studuerunt. *Primum* enim, boves et equi non vomunt,

munt; illorum musculi abdominales obliqui latissime discedunt, hinc minorem pressionem ventriculus patitur: hi ob oesophagi angustiam et gulae obliquam insertionem, ureteris in vesicam ingressui sat similem, per quam pressio etiam ventriculo aqua non exit, atque ob musculorum abdominis et diaphragmatis debilitatem ne vino quidem emetico ad vomitum cogi possunt, quod equarii medici uno ore testantur omnes. *Secundo* effectus vomitus maiores sunt, quam quos ventriculo tribuas. Rupturam inde sustinuit oesophagus in calamitoso *Wasenaeri* exemplo, omnibus sat noto, et per aperturam diaphragmatis in cavum thoracis irrupisse ventriculum, *Hallerus* memorat. Neque aliud remedium efficacius esse ad omne languoris genus et obstructions abdominis referendas, in eo, qui medicinam faciunt, consentiunt omnes.

§. V.

§. V.

Verum enim verò, qui argumentis his eo adduci se sinunt clari viri, ut nullas statuunt vel perexiguas esse ventriculi in vomitu partes, hi quidem a recta via longe, credo, aberrant. Quod enim ad experimenta attinet, in gratiam huius theoriae suscepta, adeo contrarium alia praebuere eventum, ut vix quidquam certi experiundo in animalibus definiri queat. Sic idem ipse *Wepferus*¹⁾ et *Perraultius*²⁾ dissecto diaphragmate, sic idem ipse *Wepferus*³⁾ quiescente septo, et abdomine dissecto *Perraultius*⁴⁾ et in ventriculo exento pariter continuatum viderunt vomitum. Neque obstant exempla, ex anatome comparata desumpta, plures enim causae concurrunt, quae efficiunt, ut nullus sequatur in equo vomitus, praeter ven-

¹⁾ Merycolog. p. 221. 250.

stalt. p. 154.
de singultu.

²⁾ Mouvem. peri-

³⁾ ib. 253.

⁴⁾ ib. etiam

ventriculum ita situm, ut musculi abdominales minore vi in illum agere possint, et debiliorem diaphragmatis fabricam. Gula, in ventriculum ingrediens, collicias adeo obliquas format; ut ostium gulae, ventriculo contracto, aperiri non possit, sed magis etiam constringatur; accedit valvula, qua orificium ventriculi equini superius munitur, quae, cum duas tertias orificii partes occludit, tum difficiliorem reddit contentorum egressum, et irritabilitas ventriculi equini valde exigua. Ab altera parte multa prostant exempla, quae ad vomitum referre nullus dubitat, ubi haud conspicua est haec diaphragmatis musculorumque abdominis concussio. Infantes, quibus minimus et brevissimus ac rotundus ventriculus pultibus lacteque obruitur, facillime vomunt; neque agunt vires istae adiuvantes, propriis enim viribus in contractionem ventriculus nititur vomitumque perficit; videntur etiam absque nausea vomere, dum ea, quae regurgitant,

X

gitant, denuo deglutiunt, nisi id sedule impedire studeamus. Si causa vomitus infantum proxima a pressione violenta septi musculorumque esset, laesionem exinde facile periculosissimam caperet, qui adeo tener est, infantum ventriculus; nonne vero experientia docet, vomitum frequentiore salutem vegetamque fanitatem adferre infantibus? quis enim ignorat tritum illud muliercularum, quae curam infantum gerunt: *Speikinder*, *Ge-deikinder*? -- Vomitus etiam habitualis non raro sine huiusmodi concussionem fit; ipse etenim novi hominem, qui ex singulari nervorum teneritudine, quoties vel levissima impressione commovetur animus, ventriculi contenta eructatione simplice et sine nausea subito reiicit.

§. VI.

Quamvis ex ante memoratis perspicuum sit, non raro in vomitu vires ventriculi solas quoad maximam partem continen-

tentorum expulsionem sufficere; tamen non diffiteor, irritationem in ventriculo natam, et quae vomitum praecedit, summae anxietatis sensum plerumque et praepressis in adulto efficere, ut ad levandam aegritudinem vires diaphragmatis musculorumque abdominalium excitatae, et hominis molestiam sublevaturae vomitum perficiant. Cum vero, quae diversa sunt, diversis conveniat insignire nominibus, eam ventriculi contentorum reiectionem, quae sine impetu nausaeque fit, ad *eructationem* s. *regurgitationem simplicem*, quae cum impetu fit et nausae, ad *vomitum* referamus. Quodsi igitur ventriculi et organorum respirationis vires in vomitu coniungamus, non difficile erit intellectu, vomitum neque ad absolute voluntarias, neque ad absolute involuntarias actiones pertinere, sed perinde, ac tussim et sternutationem, ad mixtas, hoc est dicere, ad eas, quibus, animae arbitrio subiectis, tamen naturalis seu spasmodici aliquid se admiscet.

§. VII.

§. VII.

Hactenus de caussa vomitus proxima disputavimus; nunc ad caussas remotas accedimus, quae vel externae sunt vel internae. Ad caussas externas praepremis pertinent ingesta, vel quantitate vel qualitate vitiata, solus adspetus rerum, a quibus abhorret anima, vel denique irritatio faucium, quae digito vel alio quocumque modo producitur.

§. VIII.

Si quis cibus se ingurgitavit, ventriculus ultra modum distenditur, et tonus fibrarum muscularium debilior redditur. Aer elasticus, qui inest alimentis, calore et mora corrumpitur, fibras ventriculi debilitatas irritat, et quadam sympathiae lege diaphragma, oesophagum musculosque abdominales in consensum trahit. Sic omnibus spasmodice irritatis contrahitur ventriculus, et versus os contenta expellit.

§. IX.

§. IX.

Ingestis qualitate peccantibus annumerantur alimenta concoctū difficilia, ex quibus, si immutata inhaerent ventriculo, acrimonia acida putridave generari potest, prout regnum vegetabile aut animale eadem suppeditavit; purgantia fortiora, emetica, venena.

§. X.

Omnem animi commotionem sensorii in nervos sequitur reactio; hinc oriuntur spasmi, convulsio, al. Sensorium vero vel immediate afficitur, v. c. iracundia, gaudio, rel. vel impressionem rerum, quas anima averfatur, per intermedios nervos ab organis sensoriis propagatam, recipit, v. c. per gustum, olfactum rel.

§. XI.

Commotiones a gustu.

Sic datur genus quoddam hominum, qui a solo rhabarbari aut alius cuiuscumque

que pharmaci sapore abhorreant, quibusque a medicamentis his, quacumque in forma propinaveris, si quidem sapore gaudeant linguae perceptibili, non alvus ducatur, sed creatur vomitus; qua de re, ut sua munia praestent remedia, eadem in pillularum forma exhibere solent, et eas auro, argento aliaque materia insipida obducere, ut nullam habeant in pillas nerveas linguae efficaciam.

§. XII.

Commotiones ab odore.

Gravidas et hystericas feminas a solo odore pharmaci aut alius corporis, quod detestantur, lipothymia et convulsionibus corripiti, experientia quotidiana docet.

§. XIII.

Commotiones a visu.

Neque absimilem effectum in hydrophobicis conspici licet, qui, cum fluida deglutire non possunt, tum a solo fluidorum aspectu in motus rapiuntur convulsivos

§. XIV.

§. XIV.

Commotiones a tactu et auditu.

A tactu rerum mollium lentorumque, et musica tonorum successione, quae aures ingrato modo afficit, sensatio percipitur in cordis scrobiculo circa cardiacam. Sonos fortes cerebrum perturbare, sanguinem exagitare, et speciem febris facere, annotatum est. Modum, quo haec fiunt, physiologis investigandum relinquo.

§. XV.

Quando igitur nervus opticus a re aversationi excitandae apta afficitur, et haec affectio, ad sensorium propagata, animam commovet; in universum nervorum genus reagitur, praecipue vero in nervos ventriculi ob maiorem cum cerebro consensum, consensu etiam diaphragma, musculi abdominales atque oesophagus convelluntur, et alimenta in ventriculo contenta per gulam retrogrediuntur.

§. XVI.

§. XVI.

Vomitus ab irritatione faucium sequenti fit modo. Quam primum fauces irritantur, oesophagus lege consensus afficitur, tunc irritatio ad fibras obliquas membranae ventriculi musculosae propagatur, et ventriculus spasmodice contrahitur. Hanc artem adhibent gulosi, qui digitum in os immittunt, fauces irritant, ingurgitata evomunt, et denuo cibis sese ingurgitant.

§. XVII.

Ad causas vomitus internas pertinent
1) acria varia, vermes, bilis effusa, materies arthritica, rheumatica, erysipelacea, scabiosa, perspirabilis retropulsa, ulcera ventriculi, 2) ventriculi compressio, depressio aut intumescencia cartilaginis xiphoidis, enormitas viscerum aut musculorum abdominalium, ut et diaphragmatis cordisque, intumescencia et situs illorum alienatus, 3) congectio sanguinis, plethora, orgas-

orgasmus, haemorrhagarum naturalium, haemorrhoidum praeprimis ac mensium turbae, rel. 4) sanguis in ventriculum effusus, 5) irritationes partium cum ventriculo communicatae, cephalalgia, lithiasis, passio hypochondriaca et hysterica, addephagia, febris intermittens, colica, 6) fluida inprimis acria, in cavum abdominis effusa, 7) angustia nimia ventriculi, 8) scirrhi, abscessus, hydatides ventriculi, 9) mucii in eo defectus et nimia nervorum sensibilitas, 10) ruptura ventriculi eiusdemque vulnus, 11) obstructions viscerum abdominalium, quae morbo ineunte eructationem matutinam, deinceps vero post captum cibum vomitum producant, 12) conceptio facta, et graviditas altero mense.

§. XVIII.

Hoc loco movemus quaestionem, an eadem causae ruminacionem animalem efficere possint in homine? Id quo rectius disquiramus, ruminacionis animalis actionem

nem paucis exponere liceat. Invenitur ea in iis potissimum animalibus, quae cornua gerunt in fronte, ungulam pedis bipartitam aut tripartitam et ventriculum nacta sunt, per strictos isthmos in partes, fabrica sua dissentientes, divisum. Alii, uti *Camperus* volunt, ungulas pedis nullum ruminacionis characterem praebere; sed respiciendum esse ad figuram dentium molarium, maxillae inferioris angustiam et modum eius articulationis. Fabricam ventriculi, qui quoad numerum quadruplex haberi potest, paullo accuratius collustrabimus.

§. XIX.

Primus ventriculus ¹⁾, si adultum est animal, magnitudine omnes reliquos superat; in recens nato et lactante animale quarto ventriculo minor est, sed sensim fit amplior, dum animal ruminare incipit.

Plica

12

¹⁾ Ingluvies, aqualculus, κοιλιαμεγαλη, germ. der Banst.

Plica quadam seu margine in partes duas dividitur, in superiorem minorem, quae diaphragma spectat, et inferiorem maiorem, quae sita est in regione inferiore posteriore ad latus sinistrum. Tunicae huius cavi admodum sunt crassae, inprimis vero villosa ob copiosissimos villos notari meretur.

Ventriculus secundus²⁾ priori continuus est, figuram vesicae urinariae habet, et tunica eius interna non ut primi ventriculi tunica altera villos format, sed in cellulas polygonas abit, quae plane rete³ sistunt² mirifice constructum. Tunica muscularis horum duorum ventriculorum admodum valida est, et fibrae musculares mirabiliter irretitae ac ^{Sabritatae} ~~constructae~~ sunt. Contractione reticuli bolos, qui in os repelluntur, formari credunt. Re vera uterque ventriculus unum tantummodo saccum format.

Ter-

2) Reticulum, κεντροφάρος, die Müse.

/α

Tertius ventriculus ³⁾ in latere sinistro versus dorfi spinam reperitur. Formam habet rotundam ac complanatam, illi cucurbitae non absimilem. Tunica ipsius nervea et villosa plicas maiores format et productiones, villis minoribus ubique obsitas. Odor ciborum asumptorum hoc loco alteratus stercoraceus est.

Quartus ventriculus ⁴⁾ ratione figurae humano est comparandus, secundum tamen tertiumque amplitudine superat. Tunica eius villosa productiones format s. valvulas, a ventriculo tertio oriundas et oblique deorsum spectantes. In his papillae raro deprehenduntur; membrana potius plana est, sub qua glandulae copiosissimae latent, quas visu et tactu instar granorum sabuli percipere possumus.

§. XX.

Modus, quo fit ruminatio, is est: animalia propter defectum dentium maxillae
supe-

³⁾ Omasus, centipellus Plin. *εχιμος*, d. Salter.

⁴⁾ Abomasus, faliscus, *ηνοσπον*, d. Rohm.

superioris pabulum non terunt, sed integrum devorant, hinc primum et secundum ventriculum celerrime replent. Tunicae ventriculi, fibris muscularibus copiosissimis instructae, a cibis assumtis, iisque leviter tantum comminutis, et ab aëre, calore ventriculi expanso, ad reactionem validam irritantur. Sin alimenta fluida essent, reactione ista in ventriculum tertium impellerentur, cum altero tubo tantum perangusto connexum, cuius ostium praeterea in parte superiore primi ventriculi, atque in eadem fere altitudine haeret, in qua ostium invenitur oesophagi. Is itaque tubus siccum pabulum capere non potest; quam accipit portionem, ea est fluidissima. Hinc in oesophagum cibi ascendant; animal eos ruminat, succum extrahit, mediante saliva de novo emollit, sensim sensimque fluidiores reddit, inque materiam commutat pultaceam, quare aptiores fiunt, ingrediendo in angustiorem tubum, per quem ad ventriculum tertium ducuntur,
ubi

ubi magna parte fucci sui laudabilis privati, ulterius coquantur, et deinde in ventriculum quartum descendunt.

§. XXI.

Finis, in quem natura animalibus facultatem ruminandi impertiit, is potissimum esse videtur, ut breviori temporis spatio corpori cibo prospiciant, cuius ob alimenti naturam et pauciores, quas continet, partes organicas magna ad corpus ~~##~~ alendum requiritur moles, nam maxima pars animalium ruminantium in comedendis cibis non paulisper terere, sed furtim celeriterque eos quaerere et ingerere solet, ut inimicos, ipsorum vitae insidiantes, aufugiant.

§. XXII.

Neque tamen is ventriculorum mechanismus, quem in bicornibus animadvertimus, pro ruminacionis causa unica habendus est. Datur et obscurior ruminacionis species,

species, v. c. in lepore et cuniculo, quae
infertioni oesophagi in ventriculum et cel-
lulis ventriculi, fretis distinctis, tribuenda
videtur, unde per fabricae analogiam con-
cludere licet, in tali ventriculo plura pe-
ragi, quam simplicem digestionem.

§. XXIII.

Tantum de ruminatione naturali, quae
retrogressio est cibi a ventriculo non ela-
borati cum manducationis voluptate; sal-
tum nunc facimus ad ruminationem homi-
num. De morbo, qui certe rarissimus est,
quem ignorarunt pristina secula, per ob-
servationes constare debebat, ad amussim
et accurate propositas. Quod si vero at-
tentiore animo et sine praeconcepta opi-
nionem intueri velis observata ea, quibus
evincere voluerunt, ruminationis anima-
lis actu non exemptum esse genus hominum,
in multa incurres, minus, ut par erat, de-
finita atque inter se dissentientia. Vnum
perlustrare sufficiat casum, quem *de aegro*
rumi-

ruminante cum asthma hypochondriaco (Diff. Hal. 1709.) exhibuit *Bernerus*. Haec sunt ipsissima eius verba: cum obder-tium casum cibos crudiores absque praevia masticatione sufficiente avidius deglutiat aeger, ventriculi sentit atoniam et gravita-tem, ita ut cibi semicocti et male digesti alte-ra demum ab assumptione die in os adsurgant atque regurgitent, quos denuo mastican-dos *reglutit* in ventriculum vel *exspuit*. Reglutit vel exspuit, utrum igitur vomu-erit, an ad modum animalium ruminaverit aeger? quaestio est reliqua, ad quam non nisi perplexe respondent, quae proposuit *Bernerus*. Sic etiam observatores cibo-rum regurgitationem modo cum nausea, modo cum oblectamento factam descrip-ferunt. In *Ephemer. nat. cur.* a. IX. et X. exstat p. 353 observatio ruminatricis iu-venulae citra delectationem, et potius cum averfatione, ingratis interea ascen-dentibus hesternis assumtis quasi semicru-dis,

dis, non quidem quotidie, perfrequenter tamen — *Horstius* contra Op. med. T. II. L. IV. O. IX. hominis exemplum refert, quem insignis quaedam oblectatio tenebat cibum ruminandi. In aliis etiam exemplis voluntarie, in aliis involuntarie ruminaverunt homines. Quae cum ita se habeant, admodum suspectae nobis videntur plurimae huiusce generis observationes, neque a veritatis tramite multum deflectes, si statuas, ruminationem dictam nihil aliud fere fuisse, nisi vomitum, ad quem etiam *Sauvagijs* illam relegat. Quod enim v. c. deglutitionem pro differentia ruminationis a vomitu ponunt, id sane nihil dicit, quando quidem nausea abest ab homine non adeo delicato, qualis is erat, quem in casu dissertationi nostrae praemisso adduximus.

§. XXIV.

Licet vero ruminatio multam habeat cum vomitu cognationem, ^{idem}que cum vomitu ge-

X

nus

nus pertingat; diffiteri tamen nolo, aliqua esse in ruminatione a vomitu diversa, et animalium ruminationi analoga. Quapropter *ruminationis* quidem vocem retinemus, ut hanc ventriculi actionem discernamus a vomitu; dicimus vero *humanam*, quo vocabulo id significamus, ruminationem hominis ab illa animalium longe discrepare. Quae vero a vomitu diversa et cum vomitu communia habet ruminatio spuria ista, sequens exhibebit parallelon.

§. XXV.

Vomitum antecedit nausea, anxietas, sensus tristis, ad deliquium accedens animi, vires resolvens cum pallore faciei pulsuque parvo et debili; insurgente organo respi-

Ruminationem praecedit sensus ponderis circa cardiacam et inferiorem partem oesophagi; boli ibi per aliquod minutum temporis haerere videntur.

rato-

ratorio, nixum videmus cum omnibus suis signis, inspiratione vehemente, sanguine in caput congesto, dolore capitis, livida facie, calore frontis ruptisque non raro vasis vinculisque venarum, sudore tamquam in maximo labore fluente.

Vomitus in plerisque exemplis cum impetu fit, et reiectio cum frequentioribus sputationibus nausaeque coniuncta est.

Ruminatio est placida, et cum singulari fit voluptate, atque ex inordinato maxillae inferioris motu et continua ab uno ad alterum latus concussione cognoscitur.

Vtra-

Vtraque in eo af-
finis est actio, quod
pylori coarctatio-
nem ponit, animae-
que imperio non pla-
ne eximitur. Sensu
enim ponderis rumi-
nans impellitur ad
elevandos musculos
abdominales, qui
costas adducunt, et
ventriculum ad dia-
phragma attollunt,
quo adscensus cibo-
rum facilis reddi-
tur, ruminatioque
perficitur. Diaphrag-
ma etiam eandem
nonnihil iuvare ve-
rosimile est. Quod-
si vero aeger hunc
stimulum negligit,
qui mox cessat et
per vices recurrit,

Actio tamen utra-
que in eo diversa est,
quod ventriculi irri-
tabilitas aliter se ha-
bet in vomitu, aliter
in ruminatione. In
affectu priore, quam-
vis frequenter, neque
tamen semper immo-
dica vis motricis
ventriculi adest sen-
sibilitas: in affectu
posteriore numquam
non praeternaturali-
ter constituta vide-
tur: cibi enim indi-
gesti et crudi effi-
ciunt, ut ventricu-
lus in motum erum-
pat, ratione levio-
ris stimuli enormem,
argumento erethis-
mi ventriculi. Prac-
ter haec in ruminati-
one

ruminatio, monente
Sauvagio, non faci-
le, nisi in summo
eius gradu evenit.
Neque supprimi pos-
set, id quod exempla
docent, nisi volun-
taria esset, haec ac-
tio.

one non propagatur
ea, qua fit in vomitu,
efficacia ad muscu-
los circumiacentes
stimulus, fibrismus-
cularibus ventriculi
illatus; unica enim
ventriculi contrac-
tio cibis repellendis
sufficit, ex quo con-
iicias, cum irrita-
bilitate maiore ven-
triculum ruminan-
tis maius etiam ro-
bur nactum esse,
et ab hac parte
infantis ventriculo
similem existere, qui
absque consensu vi-
rium; alioquin vo-
mitum adiuvantium
materiam lacteam,
pultaceam sat facile
et frequenter eructat.

A.

§. XXVI.

A ruminatione vera et animali differt illa hominum, 1) quod homini praeter naturae ordinem institutumque accidit, etiam si voluptatem inde capiat, 2) quod pecudes atque armenta vigente ruminatione valent ac pinguescunt, non ita homines; ita *Fabricius* ab *Aquapendente* exemplum monachi, ex constitutione morbosa ruminantis, tabe extincti, refert, 3) quod digestionis mechanismum mutatum in homine ruminante sic, ut in animalibus animadvertitur, nulla adhuc comprobavit dissectio, 4) quod ruminatio hominum per intervalla interrumpitur longiora, quam illa animalium, 5) quod homini non solida tantum deglutita, sed mollia etiam ac liquida in os redeunt, animali solida tantum.

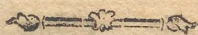
§. XXVII.

Ad ultimum epicrisin morbi, in limine dissertationis descripti, breviter attin-
gam.

gam. Quodsi momenta ad ruminatiōem
§. XXV. requisita, morbi nostri phaenome-
nis confero, dubito admodum, utrum ad
ruminatiōem, an magis ad vomitum actum
hunc referam. Habet quidem, non nego,
quae in ruminatiōem cadunt, nonnulla;
neque tamen desunt, quae maiorem arguant
cum vomitu habituali similitudinem. Ut
enim dicam, quod res est, equidem testis
oculatus fui, ruminantem istum, dum rumi-
nabat voluntarie, nisi violentiorem
edidisse in faucibus, quo nisi vomitus
quidem adiuvatur s. dispositio ventriculo
inhaerens ad activitatem perducitur, qui
tamen longissime abest ab actu rumina-
tionis placido. Sed nares et ipsum
os occludere oportuit nostrum, metuen-
tem scilicet, ne prorumperent, quae re-
gurgitabant, assumpta, ex quo intelligis,
maiore cum impetu, quam qui in ruminan-
tibus animadvertitur, contentorum ex
ventriculo expulsionem fuisse perfectam,

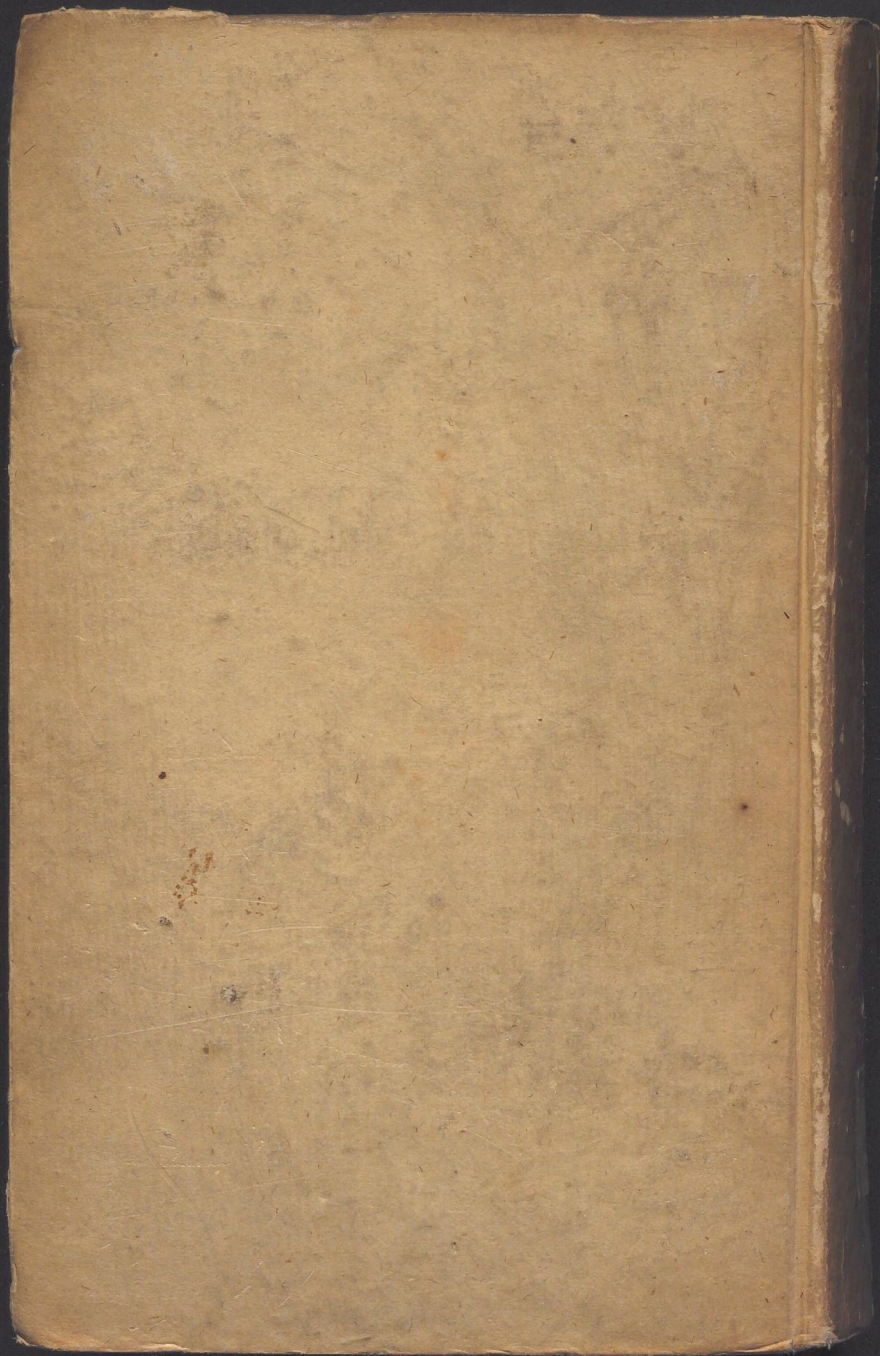
Quod

Quod reliquum est, id unum notasse
sufficiat, pylori angustiam, ad vomitum,
ruminacionem, e. s. p. necessariam, prae-
ter violentam ventriculi strictionem ab em-
phraxi etiam s. obstipatione enasci posse,
dum corpora solida crassiora ostium id occu-
pant atque impermeabile reddunt, quod
colluviei verminosae exemplo is, in quo
versamur, casus egregie illustrat.

W 18

P. CA

DISSERTATIO INAUGURALIS 4

MEDICA

DE

RUMINATIONE HUMANA

SINGULARI QUODAM CASU

ILLUSTRATA

GI

D. I.

MED.

NATU.

ET

PRO

